

greh — se je trkal tako skesano na prsi, kakor bi se v tem trenutku spominjal vseh svojih grehov in pri zadnjem: mea maxima culpa — je globoko vzdihnil . . . Spomnil se je, koliko časa ni znal confiteorja in je ministriral, in v tem trenutku se mu je zdelo to velik, neodpustljiv greh . . .

Gospod župnik je bil zadovoljen.

Tako je bil Vilko zopet ministrant.

Skesal se je svojega greha, a priti je morala še pokora.

Istega dne zvečer pošljejo oče Vilka po tobak. Temu pa je rojil po glavi še vedno srečno naučeni confiteor, ko je tekel v prodajalnico. Isto pot je tekel s tobakom v roki domov in molil v vsi vdanosti: Confiteor Deo omnipotenti . . . nato: mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa-a-a-a . . . in Vilko je izginil s površja.

Ob cesti je stal kup blata, ki ga je nstrgal istega dne cestar. Ko se je trkal Vilko skesano na prsi in tekel po cesti, mu je namenila usoda ta kup blata za pokoro . . .

* * *

Drugo jutro pa se je pokazal Vilko zopet v ministrantovski uniformi, in sreča in zadovoljnost sta mu iznova napolnili srce.

Spominski in slavnostni dan.

Spisal *Lad. Ogorek.*

Dne 18. preteklega meseca je minilo petdeset let, kar je bil naš presvetli cesar v veliki, smrtni nevarnosti. Bilo je dne 18. svečna 1853. l. Kakor navadno se je šel istega dne opoldne naš cesar izprehajat po Dunaju. Spremljal ga je samo njegov pobočnik grof Maks O' Donell. Na povratku proti domu se je cesar ustavil, da pogleda oddelek vojakov, ki se je vežbal. Na tistem kraju je stala ograja. Ob tej se ustavi naš vladar in se nasloni nanjo. V tistem trenutku začuti v tilniku močan sunek in hudo bolečino. Krojaški pomočnik Janez Libenyi je namreč sunil cesarja z ostrim, velikim kuhinjskim nožem, ki pa je izpodrsnil ob trdem oficirskem cesarjevem ovratniku, da ni mogel cesarja usmrtiti, nego da ga je samo ranil. Preden je mogel Libenyi drugič zamahniti, je potegnil cesarjev spremljevalec sabljo in usekal z njo zavratnega morilca. Med tem je priskočil

dunajski meščan Jožef Ettenreich, ki je z O' Donellom vrgel Libenyija na tla. Pritekla je policijska straža, zgrabila in zvezala morilca in ga odvedla v zapor. Cesar je močno krvavel iz rane, a je vendar odšel peš v stanovanje nadvojvode Albrechta, kjer mu je zdravnik obvezal rano. Dne 12. sušca je cesar že toliko okrevval, da se je mogel peljati na izprehod. Grofa O' Donella je cesar odlikoval v zahvalo za pomoč in rešitev z Leopoldovim, Jožefa Ettenreicha pa s Franca Jožefa redom. Zadnjega je tudi povzdignil v plemski stan. Janeza Libenyija so obsodili na smrt.

Dne 26. svečna je bil obešen ter tako kaznovan za svoje zločinstvo.

V spomin na cesarjevo rešitev so sezidali na Dunaju prekrasno „Votivno (obljubljeno) cerkev“, ki je ena izmed najlepših dunajskih cerkv.

Cesar Franc Jožef I.

Votivna cerkev na Dunaju.

Dne 7. svečna 1878. je umrl papež Pij IX., a že 20. svečna 1878. je bil izvoljen novi papež — Leo XIII., ki je imel takrat 68 let. Čudni glasovi

Papež Leon XIII.

so se takrat raznašali po svetu zaradi te izvolitve: vsi ljudje so bili osvedočeni, da ne bo vladanje novega papeža dolgo. In vendar — še je živ! Preživel je vse tedanje kardinale, samo eden izmed njih živi še danes.

Sedaj — v 93. letu svojega veka — slavi Leon XIII. petindvajsetletnico svojega papeževanja — po tako dolgem vladanju, ki je izpolnjeno z velikimi dogodki in z mnogimi uspehi.

Dne 3. sušca je praznoval ves svet petindvajsetletnico njegovega kronanja. Velike slavnosti so bile zlasti v Rimu, kjer se je zbralo omenjenega dne na tisoče romarjev. — O papežu Leonu XIII. je pisal „Zvonček“ že v prvem letniku na strani 73.

Pripovedka o Atilovem grobu.

Napisala *M. P.*

Atila je bil kralj Hunov. Bili so to divji vojščaki, ki so pustošili v petem stoletju rimske pokrajine in gotske dežele. Huni s svojimi divjimi napadi so takorekoč povzročili preseljevanje narodov.

Atila je bil njih najslavnejši vojskovodja. Bil je neustrašen in pogumen, drzen in silovit junak. Njegovi podložniki so se bali že njegovega pogleda. Bil je jako skromen, dasi je bil bogat. Podjarmil si je mnogo nemških narodov; celo mogočni Rimljani so mu plačevali davek.

Zgodovina nas uči, da so naše slovenske dežele bile tedaj last rimskega cesarstva. Imenovale so se Norikum in Panonija. Rimci so si postavili v njih nekaj lepih mest; tako n. pr. Petovio (Ptuj), Celejo (Celje), Emono (Ljubljano) i. t. d. Dežela je imela mnogo lepih cest, ki pričajo še dandanes o podjetnosti mogočnih Rimljanov.